

"মৰমৰ সন্তানসকল – এজন পিতাৰ স্মৃতিত থকাটোৱে হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি, এই স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব পাৰে"

***প্ৰশ্ন :-** পিতাই যি বুজায় সেয়া কিছুমানে সহজে মানি লয়, কিছুমানে কাচিৎহে বুজে – ইয়াৰ কাৰণ কি?

***উত্তৰ :-** যিসকল সন্তানে বহুত সময় ধৰি ভক্তি কৰিছে, আধা কল্পৰ পুৰণি ভক্ত, তেওঁলোকে পিতাৰ সকলো কথা সহজে মানি লয় কিয়নো তেওঁলোকে ভক্তিৰ ফল লাভ কৰে। যিসকল পুৰণি ভক্ত নহয় তেওঁলোকৰ বাবে সকলো কথা বুজিবলৈ কঠিন হয়। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলেতো এই জ্ঞান বুজিবই নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বহি বুজায় - তোমালোক সন্তানসকলে কি কৰি আছা? তোমালোকৰ হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি। এটা হৈছে ব্যভিচাৰী স্মৃতি, আনটো হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি। তোমালোকৰ হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি। কাৰ স্মৃতি? এজন পিতাৰ। পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে পাপ খণ্ডন হৈ যাব আৰু তোমালোক তালৈ গুচি যাব। পবিত্ৰ হৈ আকৌ নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব। আত্মাসকল যাব লাগিব। আত্মায়ে এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা সকলো কাৰ্য কৰে, নহয় জানো। সেয়ে পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। মনুষ্যইতো অনেকক স্মৰণ কৰি থাকে। ভক্তিমাৰ্গত তোমালোকে এজনক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভক্তিও তোমালোকে প্ৰথমতে উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱ বাবাৰে কৰিছিল। তাকে কোৱা হয় অব্যভিচাৰী ভক্তি। তেৱেঁই হৈছে সকলোকে সংগতি দিওঁতা ৰচয়িতা পিতা। তেওঁৰ পৰা সন্তানসকলে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ভাই-ভাইৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। উত্তৰাধিকাৰ সদায় পিতাৰ পৰা সন্তানে লাভ কৰে। কন্যাসকলেও কিছু লাভ কৰে। তেওঁলোক পিছলৈ গৈ হাফ পাৰ্টনাৰ (অৰ্ধাংগিনী) হয়। ইয়াতেতো তোমালোক সকলো হৈছা আত্মা। সকলো আত্মাৰ পিতা এজনেই। সকলোৰে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। যদিও শৰীৰ স্ত্ৰী-পুৰুষৰ, তোমালোক হৈছা ভাই-ভাই। সকলো আত্মা ভাই-ভাই হয়। তেওঁলোকেতো মাত্ৰ ক'ব লাগে বাবে কৈ দিয়ে যে হিন্দু-মুছলিম ভাই-ভাই। অৰ্থ বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে অৰ্থ বুজি পোৱা। ভাই-ভাই মানে সকলো আত্মা এজন পিতাৰ সন্তান, আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই সৃষ্টিৰ পৰা সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলোৰে পাৰ্ট (ভূমিকা) এতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হৈছে। পুনৰ পিতা আহি পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যায়, পাৰলৈ লৈ যায়। গায়নো কৰে - নাৱৰীয়া পাৰলৈ লৈ ব'লা অৰ্থাৎ সুখধামলৈ লৈ ব'লা। এই পুৰণি সৃষ্টি সলনি হৈ আকৌ নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় হ'ব। মূলবতনৰ পৰা আদি কৰি গোটেই সৃষ্টিৰ নক্সা তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। আমি আত্মাসকল চুইটধাম (মিঠাধাম), শান্তিধামৰ নিবাসী। এইটো স্মৃতিতো বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। আমি যেতিয়া সত্যযুগী নতুন সৃষ্টিত থাকো, তেতিয়া বাকী অন্য সকলো আত্মা শান্তিধামত থাকে। আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। আত্মাতেই অবিনাশী ভূমিকা ভৰি আছে। সেয়া কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। ধৰি লোৱা, এওঁ ইঞ্জিনিয়াৰ (অভিযন্তা) হয় পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰ পাছত হুবহু এনেকৈয়ে ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ব। এয়াই নাম ৰূপ দেশ কাল থাকিব। এই সকলো কথা পিতাহে আহি বুজায়। এইখন অনাদি অবিনাশী ড্ৰামা (নাটক)। এই নাটকৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ। এটা ছেকেণ্ডো কম-বেছি হ'ব নোৱাৰে। এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ভাও পাইছে। দেহী-অভিমানী হৈ, সাক্ষী হৈ খেলখন চাব লাগে। পিতাৰতো শৰীৰ নায়েই। তেওঁ নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হয়, বীজৰূপ হয়। বাকী আত্মাসকল যি ওপৰত, নিৰাকাৰ সৃষ্টিত থাকে, তেওঁলোক পুনৰ ক্ৰমানুসৰি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। প্ৰথমে দেৱতাসকলৰ নম্বৰ আৰম্ভ হয়। প্ৰথম নম্বৰধাৰী সকলৰে ডিনাষ্টি (ৰাজবংশ)ৰ চিত্ৰ আছে আকৌ চন্দ্ৰবংশী ডিনাষ্টিৰো চিত্ৰ আছে। সকলোতকৈ উচ্চ হৈছে সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য, তেওঁলোকৰ ৰাজ্য কেতিয়া কেনেকৈ স্থাপন হ'ল - কোনো মনুষ্য মাতেই

নাজানে। সত্যযুগৰ আয়ুসেই লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে। কাৰোৰেই জীৱন কাহিনী নাজানে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ জীৱন কাহিনী জনা উচিত। নজনাকৈ মূৰ দোঁৱা অথবা মহিমা কৰাটো ভুল। পিতাই বহি যিসকল মুখ্য-মুখ্য তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী শুনায়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ এওঁলোকৰ ৰাজধানী চলে। সত্যযুগত শ্ৰীকৃষ্ণ আছিল নহয় জানো। এতিয়া পুনৰ সেই কৃষ্ণপুৰী স্থাপনা হৈ আছে। কৃষ্ণ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপনা হ'ল - এই সকলো কথা তোমালোকে জানা।

ক্ৰমানুসৰি মালাও বনায়। অমুক-অমুক মালাৰ দানা হ'ব। কিন্তু চলোতে-চলোতে আকৌ পৰাজিতো হৈ যায়। মায়াই পৰাজিত কৰি দিয়ে। যেতিয়ালৈকে সেনা-বাহিনীত থাকে, ক'ব যে এওঁ কমাণ্ডৰ হয়, এওঁ অমুক হয়। পিছত মৃত্যু হৈ যায়। ইয়াত মৃত্যু হোৱা অৰ্থাৎ অৱস্থা অৱনতি হোৱা, মায়ৰ ওচৰত হাৰি যোৱা। শেষ হৈ যায়। আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনে, কয়, আকৌ আঁতৰি যায়....., অহ' ময়া... বিচ্ছেদ কৰোঁতা হৈ যায়। জীৱন্তে মৰি যায়, পিতাৰ হৈ যায় আকৌ ৰামৰাজ্যৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্যলৈ গুচি যায়। ইয়াৰ ওপৰতে কৌৰৱ পাণ্ডৱৰ যুদ্ধ দেখুৱায়। আকৌ অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰো যুদ্ধ দেখুৱায়। এখন যুদ্ধ নেদেখুওৱা কিয়। দুখন কিয়? পিতাই বুজায় - সকলো ইয়াৰে কথা। কাজিয়াটো হিংসা হৈ যায়, এয়াতো হৈছেই অহিংসা পৰম দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তোমালোক এতিয়া ডবল (দ্বৈত) অহিংসক হোৱা। তোমালোকৰ হয়েই যোগবলৰ কথা। অস্ত্ৰৰ আদিৰ দ্বাৰা তোমালোকে কাকো একো নকৰা। সেই শক্তি খ্ৰীষ্টানসকলৰ বহুত আছে। ৰাছিয়া আৰু আমেৰিকা দুয়ো ভাই হয়। বোমা আদি বনোৱাৰ ক্ষেত্ৰত এই দুখন দেশৰ মাজত কম্পিটিচন (প্ৰতিযোগিতা) চলে। দুয়োখন এখন আনখনতকৈ শক্তিশালী। ইমান শক্তি আছে, যদি দুয়োখন লগ হৈ যায় তেন্তে গোটেই বিশ্বতে ৰাজত্ব কৰিব পাৰিব। কিন্তু এনেকুৱা বিধান নাই যে বাহুবলৰ দ্বাৰা কোনোবাই বিশ্ব ৰাজ্য পাব পাৰিব। কাহানিও দেখুৱায় - দুটা মেকুৰীয়ে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰে, মাখন মাজতে তৃতীয়জনে খালে। এই সকলো কথা এতিয়া পিতাই বুজায়। এওঁ (ব্ৰহ্মা) একোৱেই জনা নাছিল। এই চিত্ৰ আদিও পিতাই দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা বনাইছে আৰু এতিয়া বুজাই আছে, তেওঁলোকে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰে। গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী তোমালোকে লৈ লোৱা। সেই দুয়োখন দেশ বহুত শক্তিশালী। য'তে-ত'তে পৰস্পৰৰ যুদ্ধ লগাই দিয়ে। পিছত সহায় আগবঢ়ায় কাৰণ তেওঁলোকৰ বেপাৰো বহুত শক্তিশালী। সেয়ে যেতিয়া দুই মেকুৰীয়ে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰিব, তেতিয়াই বাৰুদ আদি কামত আহিব। য'তে-ত'তে দুই পক্ষৰ মাজত যুদ্ধ লগাই দিয়ে। এই হিন্দুস্থান-পাকিস্তান আগতে বেলেগ আছিল জানো। দুয়োখন একেলগে আছিল, এই সকলোবোৰ নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তেওঁলোকে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰে, মাখন মাজতে তোমালোকে খোৱা। মাখন অৰ্থাৎ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী তোমালোকে পোৱা আৰু বহুত চিম্পল (সহজ) ৰীতিৰে পোৱা। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব। সেইখনক নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব বুলি কোৱা হয়, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। প্ৰত্যেক বস্তু সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমোলৈ নিশ্চয় আহে। পিতাই বুজায় - তোমালোকৰ বুদ্ধি এনেকুৱা নাছিল, কাৰণ শাস্ত্ৰত লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিছে। ভক্তি হৈছেই অজ্ঞান অন্ধকাৰ। এয়াও তোমালোকে আগতে জানো জানিছিল। এতিয়া বুজিছা, তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে কলিযুগৰ এতিয়া আৰু 40 হাজাৰ বছৰ চলিব। অচ্ছা, 40 হাজাৰ বছৰ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পাছত কি হ'ব? কোনেও এয়া নাজানে সেইবাবে কোৱা হয় অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই আছে। ভক্তি হৈছে অজ্ঞান। জ্ঞান দিওঁতাতো এজনে পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তোমালোক হৈছে জ্ঞান নদী। বাবাই আহি তোমালোক সন্তানসকলক অৰ্থাৎ আত্মাসকলক পঢ়ায়। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। আন কোনেও এনেকৈ নকয়, এয়া আমাৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। এয়াতো বেহদৰ কথা। বেহদৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। তেওঁ নিজে বহি বুজায় - মই তোমালোকৰ চুপ্ৰিম (পৰম) পিতা হয়, তোমালোক সকলো মোৰ সন্তান হয়। তোমালোকেও

কোৱা - বাবা আপুনি সেইজনে হয়। পিতাইও কয় - তোমালোকে কল্পই-কল্পই লগ পোৱা। সেয়ে তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা, সৰ্বোচ্চ। তেওঁ আহি সন্তানসকলক সকলো কথা বুজায়। কলিয়ুগৰ আয়ুস আৰু 40 হাজাৰ বছৰ আৰু আছে বুলি কোৱাটো একেবাৰে মিছা। 5 হাজাৰ বছৰতে সকলো আহি যায়। পিতাই যি বুজাই আছে তোমালোকে মানিছা, বুজিছা। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে নামান। যদি নামানিলা হয়, তেন্তে ইয়ালৈ নাহিলা হয়। এই ধৰ্মৰ নহ'লে তেতিয়া পিছে নামানে। পিতাই বুজাইছে - সকলো নিৰ্ভৰ কৰে ভক্তিৰ ওপৰত। যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেনেহ'লে তেওঁলোকে ভক্তিৰ ফলো পোৱা উচিত। তেওঁলোকেই পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পায়। তোমালোকে জানা যে আমি়েই দেৱতা বিশ্বৰ মালিক হ'ম। বাকী অলপ দিন আছে। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ দেখুওৱা হৈছে, আন কোনো শাস্ত্ৰত এনেকুৱা কথা নাই। এখন গীতাই হৈছে ভাৰতৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ। প্ৰত্যেকে নিজৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ পঢ়িব লাগে আৰু সেই ধৰ্ম যাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা হৈছে তেওঁকো জনা উচিত। যিদৰে খ্ৰীষ্টানসকলে যীশুখ্ৰীষ্টক জানে, তেওঁকেই মানে, পূজা কৰে। তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হয় গতিকে দেৱতাকে পূজা কৰা। কিন্তু আজিকালি নিজকে হিন্দু ধৰ্মৰ বুলি কৈ দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ৰাজযোগ শিকি আছা। তোমালোক ৰাজস্বাষি হোৱা। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগ স্বাষি। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। তেওঁলোকৰ সন্ন্যাস হৈছে কেঁচা, হদৰ। মাত্ৰ ঘৰ-দুৱাৰহে ত্যাগ কৰে। তোমালোকৰ সন্ন্যাস বা বৈৰাগ্য হৈছে গোটেই পুৰণি সৃষ্টি ত্যাগ কৰাৰ। প্ৰথমতে নিজৰ মিঠা ঘৰলৈ গৈ পুনৰ নতুন সৃষ্টি সত্যযুগলৈ আহিবা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। এতিয়াতো এয়া পতিত পুৰণি সৃষ্টি। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। পিতাৰ দ্বাৰা পঢ়া। এয়াতো নিশ্চয় ৰিয়েল (সত্য) নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত নিশ্চয় নথকাৰতো কথাই নাই। এই জ্ঞান পিতায়ে পঢ়ায়। পিতা শিক্ষকো হয়, সঁচা সৎগুৰুও হয়, লগত লৈ যাওঁতা। সেই গুৰুসকলেতো আধাতে এৰি গুচি যায়। এজন গুৰু গুচি গ'লে আন গুৰুৰ ওচৰলৈ যাব। তেওঁৰ শিষ্যক আসনত বহুৱাব। ইয়াতেতো হ'ল পিতা আৰু সন্তানৰ কথা। তাত আকৌ হৈছে গুৰু আৰু শিষ্যৰ উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰ। পিতাৰহে উত্তৰাধিকাৰতো লাগে নহয় জানো। শিৱবাবা আহেই ভাৰতত। শিৱৰাত্ৰী আৰু কৃষ্ণৰ ৰাত্ৰী পালন কৰে নহয় জানো। শিৱৰ জন্মপত্ৰিকাতো নাই। কেনেকৈ শুনাব? তেওঁৰ তিথি-তাৰিখতো নাথাকে। কৃষ্ণ যিজন প্ৰথম নম্বৰৰ, তেওঁক দেখুৱায়। দীপাৱলী পালন কৰাতো সৃষ্টিৰ মনুষ্যৰে কাম হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে দীপাৱলী নহয়। আমাৰ নৱ-বৰ্ষ, নতুন সৃষ্টি সত্যযুগক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে পঢ়ি আছা। এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আছা। সেই কুম্ভ মেলালৈ কিমান অনেক মনুষ্য যায়। সেয়া হ'ল পানীৰ নদীৰ মেলা। কিমান অনেক মেলা লাগে। তেওঁলোকৰ ভিতৰতো বহুত পঞ্চগয়ত থাকে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেওঁলোকৰ পৰম্পৰ ডাঙৰ কাজিয়া হয় কিয়নো দেহ-অভিমানী হয়। ইয়াতেতো কাজিয়া আদিৰ কথাই নাই। পিতাই কেৱল কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা তোমালোক আত্মা যি সতোগ্ৰধানৰ পৰা তমোগ্ৰধান হৈ গৈছা বিকাৰৰ লেপ পৰিছে সেয়া যোগ অগ্নিৰেহে আঁতৰিব। সোণাৰীসকলে জানে, পিতাকে পতিত পাৱন বুলি কয়। পিতা সৰ্বোচ্চ সোণাৰী হয়। সকলোৰে বিকাৰৰ লেপ আঁতৰাই সঁচা সোণ কৰি গঢ়ি তোলে। সোণ অগ্নিত পুৰিব দিয়া হয়। এয়া হ'ল যোগ অৰ্থাৎ স্মৃতিৰ অগ্নি কিয়নো স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপ ভস্ম হ'ব। তমোগ্ৰধানৰ পৰা সতোগ্ৰধান স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে হ'ব লাগিব। সকলোৱেতো সতোগ্ৰধান নহয়। কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। পৰমাত্মাৰো নাটকত ভূমিকা নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে, যি নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে সেয়া হৈ থাকিব। সলনি হ'ব নোৱাৰে। ৰিল ঘূৰিয়ে থাকে। পিতাই কয় - আগলৈ তোমালোকক গুঢ়-গুঢ় কথা শুনাম। প্ৰথমতে সেয়া নিশ্চয় কৰিব লাগে - তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। মনমনাভৱৰ অৰ্থও এয়া হয়। বাকী কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচতো নহয়। যদি কৃষ্ণ হয় তেতিয়াতো সকলোৱে তেওঁৰ ওচৰলৈ গুচি আহিব। সকলোৱে

চিনি পাব। পিছে এনেকৈ কয় কয় যে মোক কোঁটিৰ ভিতৰত কোনোবাইহে জানে। এয়াতো পিতাই বুজায় সেইবাবে মনুষ্যৰ বুজিবলৈ কষ্ট হয়। আগতেও এনেকুৱা হৈছিল। ময়েই আহি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিলো পুনৰ এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো নোহোৱা হৈ যায়। পাছত নিজৰ সময়ত ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ আদি সকলো সেয়াই ওলাব। সত্যযুগত এখনো শাস্ত্ৰ নাথাকে। ভক্তিৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। এতিয়াতো ভক্তিৰ ৰাজ্য। সকলোতকৈ ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ হ'ল 108 জগতগুৰু বুলি কওঁতাসকল। আজিকালিতো 1008 বুলিও কৈ দিয়ে। প্ৰকৃততে এই মালা ইয়াৰে। মালা যেতিয়া জপ কৰে তেতিয়া জানে নিৰাকাৰজন হৈছে ফুল, তাৰ পাছত মেৰু। ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী যুগল দানা কিয়নো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰসকলে নিবৃত্তি মাৰ্গৰসকলক কেনেকৈ গুৰু বুলি মানিব, মানিলে তেতিয়া তেওঁলোকে কি দিব? হঠযোগ শিকিব লাগিব। সেয়াতো হৈছে অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ, ৰাজযোগ হৈছে এক প্ৰকাৰৰ। স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছেই এক প্ৰকাৰৰ যাক ৰাজযোগ বুলি কোৱা হয়। বাকী আন সকলো হৈছে হঠযোগ, শৰীৰক শক্তিশালী কৰাৰ বাবে। এই ৰাজযোগ পিতায়ে শিকায়। প্ৰথমে আত্মা তাৰ পাছত শৰীৰ। পিছে তোমালোকে নিজকে আত্মাৰ সলনি শৰীৰ বুলি ভাবি উল্টা হৈ গৈছা। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) এই অনাদি অবিনাশী পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটকত প্ৰত্যেকৰে ভাওক দেহী-অভিমানী হৈ, সাক্ষী হৈ চাব লাগে। নিজৰ মিঠা ঘৰ আৰু মিঠা ৰাজধানীক স্মৰণ কৰিব লাগে, এই পুৰণি সৃষ্টিক বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।
- (2) মায়াৰ সৈতে পৰাজিত হ'ব নালাগে। স্মৃতি ৰূপী অগ্নিৰ দ্বাৰা পাপক নাশ কৰি আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

*বৰদান:- হৃদৰ শিশুসুলভ অপৈণত আচৰণৰ পৰা আঁতৰি আত্মিক আনন্দত থাকোঁতা প্ৰীত বুদ্ধিৰ হোৱা

কিছুমান সন্তানে হৃদৰ স্বভাৱ, সংস্কাৰৰ শিশুসুলভ অপৈণত আচৰণ বহুত কৰে। য'ত মোৰ স্বভাৱ, মোৰ সংস্কাৰ এনেবোৰ শব্দ আহে ত'ত এনেকুৱা আচৰণ আৰম্ভ হৈ যায়। এই 'মোৰ' শব্দটোৱেই মুখ ঘূৰাই দিয়ে। কিন্তু যিটো পিতাৰ পৰা ভিন্ন, সেয়া মোৰ নহয়েই। মোৰ স্বভাৱ পিতাৰ স্বভাৱৰ পৰা ভিন্ন হ'ব নোৱাৰে, সেইবাবে হৃদৰ শিশুসুলভ অপৈণত আচৰণৰ পৰা আঁতৰি আত্মিক আনন্দত থাকা। প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ মুহূৰ্তৰ (প্ৰেমৰ) প্ৰীতিৰ আচৰণ লাগিলে কৰা।

*শ্লোগান:- পিতাৰ প্ৰতি, সেৱাৰ প্ৰতি আৰু পৰিয়ালৰ প্ৰতি মুহূৰ্ত (প্ৰেম) থাকিলে তেতিয়া মেহনতৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব।

ওঁম্ শান্তি!!
